

Magt, tror jeg ikke, at man vinder den for sig ad nogen af disse Veje. Jeg mener derfor i fuld Overensstemmelse med de Ytringer, der ere faldne fra forskellige Sider her i Salen, baade fra det ene og det andet Parti, at man gaar den rette Vej og snarest vinder den stille Magt for sig, hvis man stiller sig paa et rimeligt og fornuftigt Standpunkt, at man stiller sig det klart, at man vil naa en Løsning, som svarer til Landets Evne, og som giver den størst mulige Betryggelse for at skabe et saadant Forvar for vort Land, som kan beskytte det i alvorlige Øjeblikke, og som sætter os i Stand til at tilfredsstille andre Krav end netop dette, skønt jeg for mit Bedtømmende sætter det i første Række.

Det er kun disse Bemærkninger, jeg har haft til Hensigt at gøre. Jeg vilde lægge overordentlig Vægt paa, at der gennem den Prøvelse, som forestaar, nøje overvejes, hvad Evne vi have til at bære Udgifterne til vort Forsvarsvæsen og ordne det paa den hensigtsmæssigste Maade i Overensstemmelse med den Tilstand, som er skabt ved, at Hovedstaden nu er befæstet, ved at der er skabt en Fæstning, som — man stille sig nu mere eller mindre intransigent eller hensynsløst — bliver staaende og kan bruges, hvis der kommer et alvorligt Øjeblik, hvor der er Trang til at bruge den. Det vilde de Herrer aldrig kunne forhindre, og de ville efter min Mening ikke kunne faa en saadan Stemning med sig, at de kunne forhindre dette. Den Stemning, som blev skabt, da Befæstnings sagen rejstes, var stærk nok til at bære den igennem, den Stemning vil altid kunne paakaldes til at bevare Forholdene, som de nu en Gang ere blevne.

J. C. Christensen: Den ærede Taler, som nu satte sig, hørte jeg med en Del Interesse, men jeg maa rigtig nok sige, at jeg opfattede ham ikke saa meget som Repræsentant for den stille Magt, men snarere som Repræsentant for den brutale Magt. Det er jo sikkert nok, at Vestre her i Landet har ikke til nogen Tid nægtet at give til Landets Forsvar det, som det mente stemmede dermed, og som det mente, Landet kunde evne at give, men det, som de Herrer paa den anden Side have faaet udført gennem

Provisorierne, have de udført tværtimod den stille Magt, tværtimod Grundloven og tværtimod, hvad der hidtil har været Lov og Ret i dette Land.

Jeg har for øvrigt begært Ordet for at svare paa nogle af de Bemærkninger, som fremkom i Gaar, og da navnlig for at svare paa nogle af de Bemærkninger, som fremkom fra det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen). Han sagde, at det var en Fejltagelse, naar jeg havde anført, at Folketinget ikke kunde befatte sig med militære Opgaver under den nuværende politiske Tilstand. Noget saadant har jeg imidlertid ikke sagt; jeg har kun sagt, at den Forhandlingspolitik, som vi deltagte i, kan ikke være af den Bestaafenhed, at den befatter sig med Løsningen af militære Opgaver, og jeg skal nu sige til det ærede Medlem, at det ikke har været Folketingets Stilling at beskæftige sig med Løsningen af militære Opgaver under den nuværende politiske Tilstand. Jeg udelukker ganske vist de Udgifter, som ere en naturlig Følge af de bestaaende Love, men ellers mener jeg, at over for alle disse ny Foranstaltninger, som de militære Ministre komme og forlange her, har Folketinget, saa vidt jeg skønner, stillet sig bestemt imod dem, og det ærede Medlem har jo selv været med dertil. For tre Aar siden stemte jeg og mine Meningsfæller mod et Forslag til overordentlige Bevillinger til Kjøbenhavns Befæstning; Aaret efter stemte vi mod dette Forslag her om Hærens Ordning. Det kom den Gang frem som Tillæg til Hærløven af 1867, saaledes som denne er bleven ved Tillæget af 1880, og da stemte vi imod ved en Dagsorden, som blev foreslaaet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier). I Dagsordenen hedder det: „Da Folketinget formener, at der ikke med Nytte kan forhandles om et organisatorisk Lovforslag, der forudsætter Kjøbenhavns Befæstning, som Regeringen har foretaget mod Folketingets Vilje, og tillige vil forhøje de faste aarlige militære Udgifter, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“ Denne Dagsorden blev vedtagen her i Tinget, og det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds stemte derfor tilligemed sine Meningsfæller. Det ærede Medlem havde den Gang den Anskuelse, at om et saadant